

Милий народенъ поете, съ Вашата петдесетгодишна писателска дѣйностъ Вие се указахте най-близъкъ и усърденъ сътрудникъ на българското духовенство въ служението му народу си. Въ своитѣ многобройни съчинения Вие тѣй изящно, тѣй добръ възпѣхте народнитѣ ни светини; религиознитѣ цѣнности на нашия народъ, неговата вѣра, неговитѣ религиозни чувства, неговия моралъ, неговитѣ добри нрави и обичаи, че вдѣхвате любовъ и почитъ къмъ тѣхъ и у равнодушнитѣ и заблудени наши братя. Вие култивирахте въ сърдцата на поколѣнието обичъ и почитъ къмъ родната ни църква и духовенство, каквато тѣ дѣйствително заслужаватъ. Нѣщо повече. Въ извѣстно отиошение Вие се явявате като учителъ и на насъ, духовнитѣ наставници и църковни служители на българския народъ. Вие извадихте изъ мрака на забвения величавия образъ на родоначалника на българското възраждане — родолюбивия, блѣденъ атонски монахъ о. Паисия, който посветилъ живота си въ служение Богу и народу, работи безъ отидхъ, почива безъ сънъ; много бдѣния утрѣнни пропусна, но пачето перо нивга не изпусна, за да напише великото житие на своя народъ. Нему вие издигнахте вѣченъ паметникъ въ сърдцата на сегашното и бждещитѣ поколѣния. Сжщо на великия апостолъ на свободата — Дияконъ Левски. Вие ни разкрихте любвеобилното му сърце, въ което четемъ благороднитѣ чувства, мисли и настроения, проявени въ самоотвержено служение Богу въ лицето на ближния. Вие оживотворихте за насъ тоя великъ родолюбецъ. Издигнатия му отъ Васъ паметникъ и днесъ говори, ще говори и на бждещитѣ поколѣния отъ родъ въ родъ и до вѣка, че благата дума, че правото дѣло, че светата правда, изказана смѣло, че ржката братска подадена скришно на нѣкой клетникъ сж тѣй сжщо мили и приятни на Господа Вишни, — даже по-приятни Господу, отколко само сухата теоритична вѣра, непридружена съ добри дѣла.

Сжщо тѣй прѣкрасно Вие издигате въ Вашитѣ безсмъртни съчинения милитѣ ликове и на други идеални български духовници, посочвайки ги като примѣри за подражание. Четейки Вашитѣ творения, ние неволно се прѣкланяме прѣдъ идеалния образъ и на о. Иеротея въ „Подъ игото“ и на попъ Дѣяна, застъпника за потѣпканата честъ на нещастната учителка — „Казаларска царица“. Като имаме прѣдъ очи тия прѣкрасно